

PHẦN 7

Liên Liên cảm thấy thái độ của Khải Minh đối với cô trong thời gian này thay đổi hẳn.

Tìm hiểu cô vỡ lẽ thì ra anh đang đeo đuổi Nhã Trúc nhân viên của Thành Long anh ruột mình.

Buổi chiều hôm sau, cô tìm gặp Nhã Trúc:

- Chào chị Nhã Trúc!

- Ô, à Liên Liên chào cô!

Liên Liên cố nén tức giận, cô tỏ ra bình tĩnh hỏi:

- Chị làm ở Thành Long có vui không?

Chẳng hiểu cô bé này hỏi mình như vậy là có ý gì nhưng Nhã Trúc vẫn trả lời:

- Vui chứ, ở đây mọi người ai cũng thoải mái cả.

- Vậy sao?

- Thế còn ông giám đốc?

Nhìn Liên Liên, Nhã Trúc trả lời ngay:

- Anh ấy là vị giám đốc rất có tài, vui vẻ gần gũi với công nhân.

Liên Liên lại nói:

- Vậy là công nhân có phước rồi.

Muốn chấm dứt câu chuyện, Nhã Trúc xem đồng hồ rồi nói:

- Chào Liên Liên nhé!

Nhưng cô vẫn đứng chắn đường của Nhã Trúc hỏi một câu làm Nhã Trúc khó hiểu:

- Thế sao chị không đặt tình cảm với Thành Long?

Nhã Trúc ngạc nhiên:

- Đặt tình cảm với Thành Long ư? Tại sao tôi phải làm như vậy?

- Vì anh ấy rất yêu chị

- Yêu tôi! Cô có làm không đó?

Liên Liên nhìn thẳng vào mắt Nhã Trúc:

- Sao chị có vẻ ngạc nhiên đến như vậy?

- Phải, vì tôi chưa bao giờ dám nghĩ đến điều đó

- Tại sao?

Nhã Trúc nhìn Liên Liên khó hiểu:

- Nhưng tại sao cô lại hỏi tôi những điều đó làm gì?

- Tại vì tôi muốn biết vậy thôi.

Nhã Trúc lắc đầu:

- Vậy thì tôi xin được miễn trả lời.

Giọng ngang bướng Liên Liên hất mặt:

- Nhưng tôi lại muốn chị phải trả lời tôi.

Ngạc nhiên nhìn cô, Nhã Trúc lắc đầu:

- Sao cô lại làm khó tôi như thế? Giữa tôi và cô gặp nhau chưa quá ba lần mà.

- Vậy thì đã sao chứ? Nhưng tôi vẫn đề ý đến chị.

Ngó Liên Liên trăn trăn, Nhã Trúc bật cười:

- Đề ý đến tôi để làm gì?

Liên Liên nói giọng hách dịch:

- Tại sao chị chẳng chịu yêu anh Thành Long chứ?

- Chuyện tình cảm của tôi đâu cần ai phải chỉ bảo.

- Nhưng tôi muốn như vậy

Tròn mắt nhìn Liên Liên, Nhã Trúc hỏi lại:

- Cô ra lệnh cho tôi ư? Như vậy cô có cảm thấy vô duyên vô cớ hay không?

Liên Liên hỏi vặn vẹo:

- Tại sao chị không hỏi lí do vì sao mà tôi nói như vậy?

Nhã Trúc cười nhạt:

- Điều này tôi đâu cần biết làm gì, cô nên nhớ tò mò chuyện người khác là mất lịch sự lắm không?

- Vậy còn cướp người yêu kẻ khác chị là người gì?

Nhú mày nhìn Liên Liên, Nhã Trúc kinh ngạc:

- Tôi cướp người yêu kẻ khác ư nhưng người ấy là ai chứ?

- Là tôi.

- Là cô ư? Nhưng người yêu của cô là ai?

Hất mặt, cao ngạo, Liên Liên bảo:

- Là người chị đang đeo đuổi bám riết theo đó.

Như bị chạm tự ái, Nhã Trúc đành giọng:

- Xin lỗi, cô không có quyền nói tôi như vậy.

- Hạng người như chị cần gì phải lựa lời chứ?

Nhã Trúc bật cười, giọng cười của cô đầy mai mỉa:

- Sao hả? Hạng người của tôi như thế nào?

- Cướp giật người yêu của kẻ khác.

- Tôi nghĩ có lẽ cô đã nhầm rồi đó.

Liên Liên gất lên:

- Làm sao mà tôi làm được, hôm qua tôi nhìn thấy rõ ràng chị và Khải Minh đi bên nhau.

Ngạc nhiên, Nhã Trúc nhìn Liên Liên dăm dăm:

- Cô nói sao, Khải Minh là người yêu của cô sao?

- Đúng vậy! Tôi cảnh cáo chị đây!

- Sao cô lại cảnh cáo tôi, yêu mà không giữ được người yêu đó là lỗi tại cô chứ.

Liên Liên nói to giọng hậm hực:

- Chị là kẻ thứ ba xen vào giữa chúng tôi.

- Chuyện này cô nên về mà hỏi Khải Minh xem anh ấy yêu ai là được rồi.

- Chị...

Thấy chẳng cần dai dẳng với cô ta làm gì nên Nhã Trúc bước đi:

- Tôi không còn thời gian nữa đâu, chào cô!

- Chị... chị đứng lại

Nhưng Nhã Trúc đã đi xa rồi.

Liên Liên oà lên khóc khi vừa về đến nhà.

- Mọi người ngạc nhiên nhất là bà Thanh mẹ của Liên Liên:

- Con làm sao vậy?

Liên Liên vùi đầu vào lòng mẹ khóc nức nở. Nâng đầu con gái lên bà Thanh lo lắng:

- Xảy ra chuyện gì con mau nói cho mẹ nghe!

Ngẩng đầu lên, Liên Liên âm ỉ nói:

- Khải Minh lừa dối con.

Bà Thanh chau mày:

- Sao nó lừa dối con chuyện gì thế?

Liên Liên âm ỉ:

- Anh ấy có người yêu khác nên lạnh nhạt với con.

Bà Thanh thoáng nghĩ, tại sao Khải Minh có thể như vậy được, dù sao hai gia đình đã có lời giao ước rồi, thấy mẹ im lặng, Liên Liên lo lắng:

- Mẹ phải giúp con!

- Nhưng cô gái ấy là ai? Nó làm gì và ở đâu?

Liên Liên cố tình nói to để Thành Long nghe thấy:

- Cô ấy là Nhã Trúc nhân viên của anh hai.

Thành Long giật mình, như chưa thể tin anh hỏi lại:

- Em nói sao? Cô ấy là Nhã Trúc ư?

- Vâng?

Bà Thanh nhìn Thành Long:

- Cô ấy như thế nào?

Thành Long thành thật trả lời:

- Cô ấy hiền lành và có tài trong kinh doanh.

Liên Liên xen vào:

- Nhã Trúc rất xinh đẹp nữa đó mẹ

Bà Thanh nghiêm giọng:

- Đẹp xấu hay có tài cán gì cũng mặc, tại sao nó dám tranh giành tình yêu của con chứ?

Liên Liên âm ức:

- Có lẽ vì chị ta đẹp làm cho Khải Minh mê muội.

Nhìn con gái bà Thành dò hỏi:

- Thế tại sao con chẳng chịu lên tiếng để cảnh cáo cô ta.

Thành Long lên tiếng ngăn lại:

- Không thể làm như vậy được đâu mẹ.

- Tại sao? Con có thể đứng nhìn nó cướp mất chồng của em mình sao?

Thành Long nói một câu công bằng:

- Tại mẹ và Liên Liên ngộ nhận đó thôi chứ con thấy thì Khải Minh chỉ xem Liên Liên như em gái mà thôi

Bà Thanh gất lên:

- Con mà cũng nói như vậy sao?

- Nhưng đó là sự thật.

Liên Liên hét lên:

- Nhưng người em yêu là Khải Minh nhất định là như vậy!

Thành Long nhìn em thương hại, anh hỏi lại:

- Nhưng thật ra Khải Minh đâu có yêu em. Anh thấy em nên rút lui đi là vừa.

Bà Thanh nhìn con trai mình một cách lạ lẫm:

- Kìa Thành Long sao con lại nói thế?

- Thực tế là như vậy mà mẹ. Liên Liên đừng tiếp tục nuôi hy vọng nữa, sẽ không có kết cuộc đâu.

- Vậy còn lời hứa giữa người lớn?

- Con thấy cũng nên chấm dứt đi là vừa.

Liên Liên ùng ùng nổi giận:

- Anh chỉ biết bên vực người ngoài mà thôi.

Bà Thanh cũng nghiêm giọng:

- Mẹ cũng thấy thế đấy! Tình bạn làm sao cao hơn tình anh em ruột thịt được chứ?

Thành Long gật gù:

- Mẹ nói rất đúng nhưng trong việc này con đâu thể giúp em được.

Hất mặt Liên Liên đánh đá:

- Sao chứ?

Thành Long nhìn em khuyên:

- Em hãy tự nhìn lại mình xem.
- Em làm sao đâu chứ?
- Còn không được sao? Ăn mặc chẳng giống ai, tình tình thì ngang bướng chẳng ai chịu nổi.

- Anh...anh mà còn nói em như vậy sao?

- Thế thì vào công ty của Khải Minh em làm gì được chứ?

Cong môi Liên Liên cãi lại:

- Em vào đó cốt là để giữ chân Khải Minh.

Thành Long cười nhạo:

- Làm vậy càng khiến nó chán em mà thôi.

Mím môi, Liên liên nói một cách đáng sợ:

- Em nhất định chẳng chịu thua con nhỏ đó đâu.

Thành Long khuyên em:

- Em nên sửa đổi lại tính tình và cách sống để mọi người thêm mến thương.

Liên Liên phụng phịu:

- Anh rõ ràng là thiên vị, nhưng em sẽ có cách làm cho cô ta biến khỏi công ty.

Trợn mắt, Thành Long cau gắt:

- Em không được làm bậy.
- Em chỉ giành lại những gì thuộc về mình.
- Nhưng anh cấm em không được đụng tới Nhã Trúc.

Liên Liên vẫn bướng:

- Anh không thể ngăn em được đâu.
- Em dám!

Bà Thanh lên tiếng:

- Long à, con nên giúp em đi chứ!

Thành Long nhăn mặt:

- Làm sao con có thể giúp nó.

Liên Liên ùng ùng bỏ lên lầu, bà Thanh cần nhắc:

- Con chẳng thấy nó đau khổ lắm sao?

Thành Long lắc đầu anh nói một cách dứt khoát:

- Mẹ nên khuyên nó là hơn, Khải Minh không hề yêu nó đâu.

- Vậy còn...

- Gia đình dùng áp lực với nó khiến nó phải ép lòng thôi, làm như vậy thì cả hai không có được hạnh phúc đâu.

- Bà Thanh lấy quyền làm mẹ, bà nói như ra lệnh:

- Thế nào cũng được, con nhất định phải giúp em.

Thành Long cảm thấy rất khó khăn, anh lắc đầu:

- Con không dám hứa điều gì đâu mẹ, chơi với Khải Minh con rất hiểu tính của nó.

- Nhưng mẹ thì quyết định nó phải cưới Liên Liên.

- Vậy thì tùy mẹ!

- Con...

Thấy ở lại đây ắt giữa anh và mẹ mình sẽ có cuộc tranh cãi nên Thành Long đi về phòng mình.

Câu nói của Liên Liên vẫn còn văng vẳng bên tai như vậy thì xem ra mình đã trễ một bước rồi.

Chẳng hiểu sao mấy lúc gần đây anh lại hay suy nghĩ nhiều đến Nhã Trúc một cô gái hiền lành dễ mến, những sáng kiến cô đưa ra điều có lợi cho công ty

Nhã Trúc thật là người có tài

Nhưng cô quá tầm tay với của anh.

Một chiếc xe máy đỗ kèn trước mặt Nhã Trúc, làm cô hết hoảng chạy đến:

- Bác ơi! Bác không sao chứ

Nhưng ông ấy đã nằm im bất động. Hoảng hốt Nhã Trúc gọi taxi đưa ông vào bệnh viện, chiếc cặp táp cũng được cô mang theo.

- Cô là người thân của ông ấy?

Lắc đầu, Nhã Trúc đáp:

- Dạ không, tôi chỉ là người đi đường gặp ông ấy té xỉu nên đưa vào đây.

- Mời cô vào đây!

- Vâng ạ! Nhưng ông ấy có làm sao không?

- Đã qua thời kì nguy hiểm rồi nhưng ông ta chưa tỉnh lại.

Nhã Trúc lo lắng:

- Nhưng ông ta là ai nhà ở đâu?

Bác sĩ nhìn Nhã Trúc vui vẻ, đẩy giấy tờ tùy thân của ông là tấm chứng minh trước mặt cô:

- Hãy liên lạc ở địa chỉ này là biết thôi.

Nhã Trúc do dự:

- Sao bác sĩ không gọi mà phải là tôi chứ?

Bác sĩ gật gù:

- Chỉ vì cô là người duy nhất chứng kiến ông ấy bị té mà, phải không?

- Vậy tôi phải làm sao đây?

- Liên lạc về gia đình

Nhăn mặt Nhã Trúc cảm thấy khó khăn còn hơn phải lên trời, hiểu ý cô, bác sĩ chìa ra sổ ghi số điện thoại

- Cô cứ gọi số này, làm ơn thì phải làm ơn cho trót chứ hả?

Nhã Trúc đành phải cầm số điện thoại đi ra ngoài.

Lát sau bác sĩ lại , nói:

- Cô cầm phiếu này ra ngoài mua thuốc nhanh lên!

Giật mình Nhã Trúc chưa kịp nói gì thì bác sĩ đã đi rồi.

- Tiền đâu mà mua thuốc sáng nay cô đi làm với túi trống không, làm sao bây giờ, trễ cũng không được.

Năm liều ba bảy cũng liều, Nhã Trúc bậm môi quyết định gọi lại chiếc điện thoại nơi quầy thuốc:

- Anh làm ơn cho em gọi chiếc điện thoại để làm tin.

Anh bán thuốc nhìn cô như nghi ngờ:

- Liệu cô có đến chuộc lại không?

Nhã Trúc nhìn anh ta nói như van xin:

- Xin anh thông cảm, cứu người là quan trọng hơn hết.

Anh bán thuốc cười mỉm chi, nói như chế giễu:

- Nói vậy thôi chứ tôi tin cô mà.

Nhã Trúc khẩn trương:

- Tôi có thể lấy thuốc và đi được rồi chứ?

- Được, tôi chờ cô trở lại đây nhé!

Nhã Trúc chộp lấy túi thuốc đi nhanh ra khỏi quầy thuốc

Tại sao bà chủ nhà lại chưa đến như vậy, vì cứu ông ta mà Nhã Trúc đã mất một ngày làm việc.

Định điện về công ty nhưng điện thoại đã gửi quầy thuốc rồi, trong túi cô lại chẳng có tiền.

- Tính làm sao đây?

Bác sĩ lại lộ đầu ra nói với cô giọng khẩn cấp:

- Ông ấy phải phẫu thuật thôi! Cô kí tên đi!

Luống cuống, Nhã Trúc chần chừ làm sao mà kí được chứ, mình có bà con họ hàng gì đâu?

- Này cô...
- Dạ...
- Không chần chừ được đâu.
- Nhưng người nhà của ông ấy chưa đến.

Bác sĩ giục:

- Vậy thì cô cứ kí đi!
- Nhưng mà...
- Đừng chần chừ nữa sẽ không kịp đâu, ông ấy đang nguy cấp lắm.

Quá cuống quýt không cần suy nghĩ gì nữa, Nhã Trúc bước vào phòng kí tên để ông được phẫu thuật sớm:

- Cô ra ngoài phòng chờ đi nhé!
- Vâng ạ!
- Thế cô có còn tiền hay không?
- Tôi... tôi không có, xin bác sĩ cứ làm phẫu thuật cho ông ấy đi, có lẽ gia đình họ cũng sắp đến rồi.
- Được, cô ra phòng ngoài chờ đi nhé!

Nhã Trúc mệt mỏi, cô tựa lưng vào vách tường ngủ ngon lành.

Có bàn tay vỗ nhẹ lên vai mình, Nhã Trúc giật mình mở choàng mắt:

- Tôi...

Người đàn bà nở nụ cười thân thiện:

- Cháu à, cháu là người giúp chồng của ta phải không?

Như sực nhớ, Nhã Trúc lo lắng:

- Bác ấy sao rồi ạ?
- Cảm ơn cháu, ông ấy đã qua khỏi rồi.

Nhã Trúc lộ vẻ vui mừng:

- Vậy là cháu bớt lo rồi, cảm ơn trời phật!

Bà Tuyết Phượng cảm động trước tấm lòng cao cả của cô gái:

- Ta thật sự cảm ơn cháu, nếu không có cháu đưa ông ấy đến bệnh viện kịp thời thì có lẽ ông ấy đã qua đời mất rồi.

- Bác đừng quan trọng đến vậy, là ai cũng phải làm thế thôi mà.
- Thế nhà cháu ở đâu?
- Dạ, quận nhất.

Nhã Trúc nhìn thấy chiếc cặp táp của ông vẫn bên cạnh mình, Nhã Trúc liền nói:

- Đây là chiếc cặp táp của bác trai, cháu chưa mở ra lần nào.

Bà Tuyết Phượng nhìn chiếc cặp vội nói:

- Đúng là của ông ấy rồi.

Bà hấp tấp mở ra xem thấy số tiền vẫn còn nguyên vẹn, bà hỏi cô:

- Vậy rồi tiền thuốc men cháu phải làm sao?

Không cần giấu giếm e dè, Nhã Trúc thành thật nói:

- Sáng nay cháu đi làm, mang theo rất ít tiền.
- Vậy cháu xoay sở làm sao?

Nhã Trúc ấp úng:

- Cháu đâu có quen ai ở đây nên cầm tạm điện thoại di động của cháu ở quầy thuốc.

Bà Tuyết Phượng cảm động nắm lấy bàn tay của Nhã Trúc, bà ngọt ngào nói:

- Ta thật sự cảm ơn cháu thật hiếm có người tốt như cháu.

Nhã Trúc vui vẻ nói:

- Xin bác đừng ái ngại như vậy. Thôi cháu ra ngoài một chút.

Khải Minh tới, thấy mẹ anh hỏi ngay:

- Cha sao rồi mẹ?

Bà Tuyết Phượng chỉ vào phòng

- Ông ấy vừa phẫu thuật.

Khải Minh lo lắng:

- Cha đi đâu mà ra nông nỗi này vậy?

Bà Tuyết Phượng chỉ biết lắc đầu:

- Mẹ làm sao biết được chuyện ông ấy, làm có bao giờ cho mọi người biết đâu.

- Vậy còn người đưa cha vào đây?

Một cô gái xinh đẹp tốt bụng, xem ra cô ấy rất hiền lành:

Khải Minh nhìn quanh quất rồi hỏi mẹ:

- Cô gái ấy đâu rồi mẹ?

- Cô vừa ra ngoài.

Khải Minh sốt ruột, anh nhìn vào phòng ông Khải Tâm lo lắng:

- Liệu cha có sao không mẹ?

Bà Tuyết Phượng vội trấn an con:

- Bác sĩ bảo cha con đã qua thời kì nguy hiểm rồi.

- Vậy còn cô gái ấy?

- Cô ấy thì không sao cả, chỉ có điều vì không tiền đóng phẫu thuật cho cha con, cô ấy phải cầm cố chiếc máy di động của mình

Khải Minh chưa kịp nói gì thì Nhã Trúc mang vào hai ly cà phê sữa:

- Bác uống nước!

Bà Tuyết Phượng vui vẻ:

- Được, cháu để đó cho bác

- Nhã Trúc!

Nhã Trúc nhìn sững sốt vào mặt Khải Minh:

- Sao anh lại đến đây? Anh...

Bà Tuyết Phượng ngạc nhiên:

- Sao, hai con quen biết nhau à?

Khải Minh nhìn Nhã Trúc trân trối:

- Em là người giúp cha anh đây sao?

Nhã Trúc gật đầu:

- Sáng đi làm chưa kịp đến công ty thì em gặp bác trai té xỉu bên đường.

Khải Minh dồn dập:

- Chứ không phải cha anh đụng vào em sao?

- Không có đâu.

Bà Tuyết Phượng lên tiếng:

- Xem ra nhà ta vẫn còn có phước gặp cô đây là người tốt.

Khải Minh thở dài nhẹ nhõm, vậy mà anh cứ thấp thỏm lo âu, sợ Nhã Trúc đã giận mình.

- Thế là điện thoại của em đang gửi ngoài quầy thuốc.

Đỏ mặt vì xấu hổ Nhã Trúc cúi đầu:

- Vâng! vì hôm nay em đi làm mà không mang tiền theo.

Khải Minh nhìn Nhã Trúc nhưng lại nói với mẹ mình:

- Con đưa Nhã Trúc đi chuộc lại điện thoại nghe mẹ!

- Được rồi, hai đứa cứ đi đi.

- Thưa bác, cháu ra ngoài một chút.

Nhìn theo dáng của Nhã Trúc, bà Tuyết Phượng cảm thấy vui vui, thật ra Khải Minh tìm quen được cô gái tốt như vậy cũng đáng mừng nhưng còn Liên Liên thì sao đây, lời hứa hôn đâu thể từ bỏ được.

Ông Khải Tâm tỉnh lại đòi gặp ân nhân cho bằng được nhưng mấy hôm nay Nhã Trúc bận đi công tác cùng Thành Long ở Vũng Tàu, Khải Minh phải an ủi ông:

- Cô ấy đang đi công tác khi về sẽ đến gặp cha ngay.

Ông Khải Tâm nói với vợ:

- Em làm sao đến gia đình cô ấy để tạ ơn.

Bà Tuyết Phượng hiểu ý chồng nên cũng gật đầu:

- Được rồi chuyện ấy anh khỏi phải lo.

Ông lại nói:

- Thời buổi này gặp được cô gái tốt như vậy quả là rất hiếm.

Khải Minh xen vào:

- Gia cảnh của Nhã Trúc cũng khó khăn lắm.

Bà Tuyết Phượng nhận xét:

- Xem ra ta không thể dùng tiền để đền đáp được đâu.

Khải Minh nói như để gây sự chú ý của cha mẹ:

- Mẹ nói rất phải, cô ấy rất trọng tình nghĩa.

Trầm ngâm giây lát, Ông Khải Tâm chợt hỏi:

- Liên Liên đâu? Sao mấy hôm nay anh không thấy.

Bà Tuyết Phượng nhìn con trai trả lời:

- Liên Liên dường như đang bận việc gì đó.

- Vậy sao?

Vừa nói Liên Liên đã xuất hiện, cô ăn vận thật cầu kì, khiến cho bà Tuyết Phượng phải chau mày:

- Liên Liên, con ăn mặc kiểu gì thế?

Liên Liên nhìn Khải Minh nhưng lại đáp lời bà Phượng:

- Con ăn mặc như thế này để gây sự chú ý của anh Khải Minh đó.

Nhăn mặt, ông Khải Tâm xoa tay:

- Hãy dắt nhau ra ngoài mà nói chuyện đi, ở đây tôi chói mắt lắm.

Biết ông vốn từ lâu không ưa gì mình nên Liên Liên căm tức ông, giờ nghe ông nói thế, cô vờ như không nghe:

- Cô ân nhân cứu mạng của bác đâu rồi anh Khải Minh?

Khải Minh biết Liên Liên hỏi châm chọc mình nên nói:

- Cô ấy chỉ cứu cha tôi rồi thì phải về làm việc chứ?

Ngẩng đầu lên, Liên Liên nói giọng mai mỉa:

- Có khi nào làm cho bác té rồi tự giúp để gây mối quan hệ tốt đẹp không?

Khải Minh nạt lớn:

- Liên Liên, cô ăn nói cho cẩn trọng:

Lừ mắt nhìn anh, Liên Liên dài giọng:

- Sao hả? Bộ sợ tôi nói trúng tim đen hả?

Khải Minh gắt lên:

- Cô thật là thâm độc toàn là nghĩ quấy cho người khác.

Cười mai mỉa, Liên Liên cố ý châm chọc:

- Coi kìa, làm gì mà anh vội khấn trương bệnh vực cô ta dữ thế?

Ông Khải Tâm rất bực về thái độ của Liên Liên, ông xoa tay gắt lên:

- Đưa nhau ra ngoài mà nói chuyện tôi cần phải nghỉ ngơi.

Liên Liên nhìn ông Khải Tâm cố tình hỏi:

- Hôm ấy có ai xô bác té hay không vậy?

Khải Minh tức giận kéo Liên Liên ra ngoài:

- Cô điên rồi sao?

Quay phắt lại nhìn anh, Liên Liên mai mỉa:

- Sao hả, anh sợ tìm ra sự thật lắm à?

Bà Tuyết Phượng cũng thấy Liên Liên quá đáng nên nói:

- Con không được ăn nói hồ đồ như vậy.

- Cả bác mà cũng nói như vậy sao?

Ông Khải Tâm tỏ thái độ giận dữ, ông như muốn gượng ngồi dậy:

- Đi, đi ra ngoài nhanh lên!

Rồi cơn đau đầu kéo đến, ông nhăn nhó mặt mày, mồ hôi rịn ra, bà Tuyết Phượng hét hoảng la lên:

- Khải Minh, con hãy đưa Liên Liên ra ngoài đi.

Khải Minh cũng bối rối, nắm vội tay cô lôi ra ngoài:

- Như vậy cô có vừa lòng chưa hả?

Liên Liên vẫn bưng bình cãi lại:

- Nhưng em có nói gì sai đâu, tại bác ấy đau thôi mà.

Khải Minh gằn từng tiếng:

- Từ nay thôi không cần cô đến đây thăm cha tôi nữa đâu.

Liên Liên to tiếng:

- Bộ anh tưởng tôi cần tìm đến đây lắm sao? Nhưng tôi nói cho anh biết tôi chưa thể để im đâu.

Liên Liên nện gót giày quay quắt bỏ đi, Khải Minh cảm thấy đáng sợ con người ấy vô cùng.

- Nó về rồi hả con?

Khải Minh ngẩng đầu lên:

- Vâng ạ!

Thở dài bà Tuyết Phượng than phiền với Khải Minh:

- Sự việc xảy ra như thế này ta phải tính sao đây?

Khải Minh lắc đầu anh cũng chẳng biết giải quyết làm sao nữa, anh thở than:

- Cô ấy thật là quá quắt chẳng tôn ti trật tự chút nào cả.

- Thì do cha con trước đây không đồng ý nó đó thôi.

- Nhưng dẫu sao cha con cũng đang bệnh mà, đến chẳng biết hỏi han tí nào chỉ gây phiền muộn thêm thôi.

Bà Tuyết Phượng thở dài:

- Có lẽ là mẹ đã sai rồi, liệu có sửa đổi được không?

Khải Minh lắc đầu:

- Con làm sao mà dám lấy cô ta làm vợ được hả mẹ?

- Vậy còn việc hứa hôn thì sao?

- Chúng ta vẫn có thể huỷ bỏ mà mẹ.

Bà Tuyết Phượng lo lắng:

- Làm như vậy mẹ... không tiện đâu.

- Tại sao chứ?

- Vì gia đình ta nợ gia đình ấy rất nhiều.

- Nợ tiền thì ta trả bằng tiền sòng phẳng mà mẹ.

- Liệu bên ấy người ta có chấp nhận không?

Khải Minh nói chắc chắn:

- Nhất định con sẽ có cách để giải quyết ổn thỏa mà mẹ.

Thật ra trong thâm tâm của bà cũng ngao ngán bản tính của Liên Liên lắm rồi

- Tùy con, mẹ không ngăn cấm con nữa đâu.

Khải Minh trấn an mẹ:

- Mẹ an tâm đừng suy nghĩ gì nữa cả.

- Mọi chuyện để đó con lo liệu.

Bà Tuyết Phượng gật đầu đồng tình.

Khải Minh biết mình sẽ còn gặp nhiều rắc rối hơn nữa về Liên Liên nhưng anh quyết tâm sẽ ngăn cô làm những việc không có lợi cho Nhã Trúc.